

העודפים הסתננו ל"בלועה", היה זה בור מכוסה קוצים וצמחים והמים זרמו לתוכו ונבלעו בו.³³ ה"בלועה" נמצא מתחת להר מטולה, מעבר לבתי ההרחבה השלישית של הישוב ליד גדר הבטחון. בזמן מלחמת העולם השנייה היה במקום שדה תעופה קטן של הבריטים. יתכן והם היטו את המים כדי למנוע הצפה במקום, וכך נעלם ה"בלועה", והיום קשה לזהות את המקום. היה לי ויכוח עם צבי אילן ז"ל, מחבר הספר "עמק עיון על גבול הצפון". הוא מסמן את הבלועה במקום אחר לגמרי, בדרום מערב למושבה. לדעתי הטעו אותו.

שטח מסויים מאדמות המרג' - עמק עיון - לא עובד במשך שנים בגלל משפט מתמשך עם אחד הכפרים. לא עיבדו את השטח, ותלתן בר היה גדל בו. מעו יצא מתוק, ואחת הפעולות השיתופיות-ציבוריות במטולה מדי שנה, היתה קציר תלתן הבר בעמק.

באביב, כאשר האדמה היתה מתייבשת, היתה יוצאת ועדה ומחלקת את השטח לאיכרים לפי טיב התלתן. היו שם כל מיני תלתן: בפריחה לבנה, צהובה, וורודה, שטיח יפה של צבעים. וכאשר הגיע הזמן, היו יוצאים יום אחד כל האיכרים בעגלותיהם הרתומות לסוסים, פושטים על השטח, חרמשים בידיהם, וקוצרים כל אחד את חלקתו. אהבתי את ההווי המיוחד בקציר התלתן.

העבודה לא היתה קלה ודרשה מיומנות. מדי פעם עצר הקוצר והשחיו את החרמש באבן משחזת (השחזה יסודית יותר, ע"י ריקוע, התבצעה בבוקר לפני העבודה). כאשר הגיעה שעת המנוחה התפרקדו הקוצרים על העשב הרך קבוצות-קבוצות, נחו, אכלו ושוחחו, והסוסים רעו כינתיים. אחרי שיבשה השחת בשדה היו יוצאים עם עגלות סולמות, מעמיסים את השחת ומביאים הביתה.

אנחנו השתתפנו בקציר התלתן עוד לפני שקיבלנו משק. תמיד היו לנו חמור, פרה אחת או שתיים שצריך היה להאכיל, ואת התלתן הזה ייבשנו לחציר כמזון עבורם למשך כל השנה.

בשטח תלתן הבר בעמק עיון היו הרבה עופות וציפרים. ה"בקים" היו יוצאים לצייד עם כלבי הצייד ועופות הצייד שלהם, דוהרים על סוסותיהם האצילות מעשה פנטזיה ומעוררים בעיני קינאה. איתם פמליה של עוזרים-שוטרים ורכבים. אלה היו מובילים את הסוסות ומטפלים בהן, מתירים אותן לאכול מן העשב